

ORMAN VE AĞAÇ

Orman ve ağaçların hayatı tabiat varlıkları içinde en güzel mânaları canlandırırlar. Ben öğrenim hayatımın bir kısmını bir ormancı olan babamın teşviki ve titiz itinası ile yaptım. Aile hayatımızda küçüklüğümde beri benim üzerimde ağaç ve ormanın etkisi, sevgisi pek büyük olmuştur. Esasen çocukluğumun ilk hâtırası ve bu yazıların ilk başlığı bir orman yangını ile başlar. Bu hayat hikâyemin yazıları ilerlerken orman ve ağaç üzerinde her vesile ile durmaktayım. Babam da orman ve av konusunda ne kadar meraklı ve mesleğinde hassas olduğunu, bize yaptığı telkinlerle belli ederdi. İşte onun hâtırası için yazılarımin bu kısmını Onun genç ormancı meslekdaşlarına vermek istedim. Hâtıralarım içinde bazı beni çok ilgilendiren konulara temas etmeden geçemeyeceğim. Bu ağaç ve orman konusu ise benim için en ilgi çekicisidir *.

Mihalıççık'ta I. Cihan Harbi sıralarında babam orman fen memuru idi. Bu kasabada oturduğumuz zamanda bizim evin aile fertlerinden biri de Keziban'dı ve Ömerköy'den gelmişti. Biz iki kardeşe bakar ve sokağa çıktığımızda beraber bulunurdu. Onunla gitmeyi sevdiğim yerlerden biri de oturduğumuz eve pek uzak olmıyan, şehir kıyısından biraz ötedeki yamaçta bir ahlat ağacının bulunduğu kırık yerdi. Oraya koşa koşa beraber gider, kırlardan çiğdem toplar, taşların üzerindeki bir nevi yosunu ıslatıp çıkarır ve şeytan kınası diye elimize sürerdik. Ahlat ağacı ise, bodur gövdesi, alçak dalları ile, bir sepet gibi açılan orta yerinde, benim için oturabilecek bir yeri vardı. Buna tırmanmayı pek sever ve ağaca çıkma hevesimi böylece tatmin ederdim.

Bilhassa annemin ölümünden sonra, 15 Mayıs 1915, Keziban'ın nezaretinde erkek kardeşimle gittiğimiz bu yakın kır gezintileri, bana tabiat sevgisini daha çok kökleştirmişti. Arada Babam atına biner, bizler de eşekler üzerinde Keziban'ın Ömer köyüne giderdik.

Bütün bunlar çocukluk hâtıralarımdan..! fakat her zaman için ahlat ağacını bana hatırlatan olaylar eksik değildir.

Bu yazılarıma bir orman hâtırası ile başladım. Hayatımın her devresinde her türlü ağaç bende daima izler bırakmıştır. Bugün dahi

* Bu yazımın bir kısmı Orman ve Av Dergisinde yayımlandı. cilt 37, sayı: 12, 15 Kasım 1965